

אֲשֶׁר הָיָה אֵל יוֹאֵל

דְּבָרוֹת קוֹדֶשׁ וְוָאס מִיר הָאָבֶן גְּעָהָאט דִּי זְכָיָה צוֹ הָעֶרֶן פּוֹנְעֵם רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיטָ"א בְּעֵת רַעוּא דְרַעוּיִן

פְּרֵשֶׁת שְׁמוֹת תּשפ"א לפ"ק

ארויסגעגעבן דורך מוסדות היכל הקודש ברסלב

שַׁבַּת קוֹדֶשׁ פְּרֵשֶׁת וַיְחִי, שְׁנַת תּשפ"א לַפְּרֵט קָטָן, בֵּי סְעוּדָה שְׁלִישִׁית הָאֵט דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיטָ"א פֶּאָרְגַעלְעֶרְנֵט שִׁיחֹת הַר"ן סִימָן נג.

אַיִדער דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיטָ"א הָאֵט אָנגַעוּיבֵן פֶּאָרְלְעֶרְנֵט הָאֵט זײַךְ דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיטָ"א אָנגַעוּרֹפֶן: דְּעַר הַיִּלְיָגֶר רַבִּי הָאֵט גַעזָאָגט (חיי מוֹתֵרֵן, סִימָן שְׁנַח): "מִיט יַעֲדַע שְׁמוּעָס וְוָאס אִיךְ שְׁמוּעָס מִיט עֲנָק קַען מַעַן זֹכָה זײַן צו ווערן אָן עֶרְלִיכֶער אִיד, נִישַׁט סְתָם אָן עֶרְלִיכֶער אִיד נֶאָר אָן עֶרְלִיכֶע אִיד אַזוֹי ווי אִיךְ מײַן אָן עֶרְלִיכֶער אִיד", און דְּעַר הַיִּלְיָגֶר רַבִּי נָתַן זָאָגט אִוּיךְ דַעַם (שם): דָאָס גִיט אַרוּיף אִוּיךְ דִּי סְפָרִים פּוֹן רַבִּי'ן און פֶּרױבִירט צו פֶּאָלְגֵן ווערט אָן עֶרְלִיכֶער אִיד און אַ גְרוֹיִסֶער צִדִיק; וועלן מִיר לְעֶרְנֵט אַבִיסָל פּוֹן סְפֶר שִׁיחֹת הַר"ן.

זָאָגט דְּעַר הַיִּלְיָגֶר רַבִּי:

מִי שֵׁישׁ לֹא אָמוּנָה חֲזִיו חַיִּים וְהוּא מְבַלָּה יְמֵי חֲזִיו בְּטוֹב תְּמִיד. כִּי כְּשֶׁהוֹלֵךְ לֹא כְּרָאוּי וַיֵּשׁ לֹא טוֹב בּוֹדָאי טוֹב לֹא. וְאַפְלוּ כְּשֶׁאִינוּ כָּךְ (דְּהִינּוּ שְׂאִין מִתְנַהֵג לֹא כְּסֹדֵר וַיֵּשׁ לֹא יִסּוּרִין חֵס וְשְׁלוֹם) גַּם כֵּן טוֹב, כִּי הוּא בְּטוֹחַ שְׂאָף עַל פִּי כֵּן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִרְחַם עָלָיו לְהַבָּא וַיִּיטִיב אַחֲרֵיתוֹ. כִּי מֵאֲחַר שֶׁהִכַּל מֵאֲתוֹ יִתְבָּרַךְ בּוֹדָאי הִכַּל לְטוֹבָה. אָבֵל מִי שְׂאִין לֹא אָמוּנָה חֵס וְשְׁלוֹם חֲזִיו אִינֵם חַיִּים כָּלֵל כִּי תִכְף כְּשֶׁעוֹבֵר עָלָיו אִיזָה רַעָה שׁוֹב אִין לֹא שׁוֹם חַיּוֹת, כִּי אִין לֹא בְּמָה לְנַחַם עֲצָמוּ כָּלֵל מֵאֲחַר שְׂאִין לֹא אָמוּנָה כָּלֵל, וְאִין לֹא שׁוֹם חַיּוֹת וְשׁוֹם טוֹב מֵאֲחַר שֶׁהוֹלֵךְ בְּלִי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּבְלִי הַשְּׂגָחָה רַחֲמָנָא לְצַלָן. אָבֵל עַל יְדֵי אָמוּנָה מֵה טוֹב וַיִּפָּה חַיּוֹת שְׁלוֹ כְּנ"ל:

[אִין אִידישׁ: "מִי שֵׁישׁ לֹא אָמוּנָה - חֲזִיו חַיִּים, וְהוּא מְבַלָּה יְמֵי חֲזִיו בְּטוֹב תְּמִיד", ווער עַס הָאֵט אָמוּנָה - דְּעַר לְעַבְט אַ גוּט לְעַבֵן און עַר פֶּאָרְבֶּרְעֶנְגֵט זײַנַע טַעג און יֶאָרן נֶאָר מִיט גוּטס. "כִּי כְּשֶׁהוֹלֵךְ לֹא כְּרָאוּי וַיֵּשׁ לֹא טוֹב, בּוֹדָאי טוֹב לֹא", ווייל ווען עַס גִיט אִים אַלְעס אַזוֹי ווי עַר וויל, אִיז דָאָךְ גוּט, "וְאַפְלוּ כְּשֶׁאִינוּ כָּךְ, דְּהִינּוּ שְׂאִין מִתְנַהֵג לֹא כְּסֹדֵר וַיֵּשׁ לֹא יִסּוּרִין חֵס וְשְׁלוֹם גַם-כֵּן טוֹב", און אַפִּילוּ ווען עַס גִיט אִים נִישַׁט גוּט, עַר לִיידֵט יִסּוּרִין חֵס וְשְׁלוֹם - אִיז אִים אִוּיךְ גוּט,

"כִּי הוּא בְּטוֹחַ שְׂאָף-עַל-פִּי-כֵּן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִרְחַם עָלָיו לְהַבָּא וַיִּיטִיב אַחֲרֵיתוֹ, כִּי מֵאֲחַר שֶׁהִכַּל מֵאֲתוֹ יִתְבָּרַךְ בּוֹדָאי הִכַּל לְטוֹבָה", ווייל עַר פֶּאָרְלֵאזֵט זײַךְ אִוּיךְ אִיבֶּעֶרְשֵׁטֵן אַז דְּעַר אִיבֶּעֶרְשֵׁטֵער וועט רַחֲמֵנוֹת הָאָבֶן און אִים הַעֲלֶפֶן. ווייל אַז דְּעַר אִיבֶּעֶרְשֵׁטֵער בְּרַעֲנֵגֵט מִיר דִּי שְׁלַעַכְטֵס אִיז דָאָךְ זִיכֶער אַז דָאָס אִיז גוּט פֶּאָר מִיר, "אָבֵל מִי שְׂאִין לֹא אָמוּנָה חֵס וְשְׁלוֹם, חֲזִיו אִינֵם חַיִּים כָּלֵל, כִּי תִכְף כְּשֶׁעוֹבֵר עָלָיו אִיזָה רַעָה שׁוֹב אִין לֹא שׁוֹם חַיּוֹת, כִּי אִין לֹא בְּמָה לְנַחַם עֲצָמוּ כָּלֵל, מֵאֲחַר שְׂאִין לֹא אָמוּנָה כָּלֵל, וְאִין לֹא שׁוֹם חַיּוֹת וְשׁוֹם טוֹב, מֵאֲחַר שֶׁהוֹלֵךְ בְּלִי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּבְלִי הַשְּׂגָחָה רַחֲמָנָא לְצַלָן", אָבֶער דְּעַר וְוָאס הָאֵט נִישַׁט קִיין אָמוּנָה, דְּעַר מַעֲנִטֵשׁ הָאֵט נִישַׁט קִיין לְעַבֵן, ווייל ווי נֶאָר עַס גִיט אִים עַפְעַס שְׁלַעַכְטֵס הָאֵט עַר נִישַׁט קִיין שׁוֹם טְרִייִסט, עַר הָאֵט זײַךְ נִישַׁט מִיט וְוָאס צו טְרִייִסטֵן ווייל עַר גְּלִיבֵט דָאָךְ נִישַׁט אִינֵעַם אִיבֶּעֶרְשֵׁטֵן רַחֲמָנָא לְצַלָן, "אָבֵל עַל-יְדֵי אָמוּנָה מֵה טוֹב וַיִּפָּה חַיּוֹת שְׁלוּ כְּנ"ל", אָבֶער דְּעַר וְוָאס לְעַבְט מִיט אָמוּנָה הָאֵט אַ שִׁינַע זִיסַע לְעַבֵן].

הָאֵט דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיטָ"א גַעזָאָגט: מוֹהֲרָא שׁ זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה טִייטֵשֵׁט מִיט דַעַם דְּעַר פֶּסוּק אִין דִּי וְוָאכְעִדִיגַע סְדֵרָה (בְּרֵאשִׁית מו, כח): וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְגו', יַעֲקֹב אָבִינוּ הָאֵט 'גַעֲלַעַבְט' אִין מִצְרַיִם; יַעֲקֹב אָבִינוּ הָאֵט גַעֲלִיטֵן זײַער אַסֶאָךְ צְרוֹת אִין לְעַבֵן, ווי עַס ווערט אַויסְגַרְעֶכְנֵט אִין דִּי פֶּאָרְגַאנְגֶענַע פְּרִשִׁוֹת אַלַע זײַנַע צְרוֹת וְוָאס עַר אִיז אַויסְגַעֲשֵׁטֶאנְען - פּוֹן עֵשׂוֹ, פּוֹן דִינָה, פּוֹן יוֹסֵף, עַר הָאֵט גַעֲדֶאָרְפֵט אַרְאָפֶנִידֶערן קִיין מִצְרַיִם - דָאָךְ הָאֵט עַר זײַךְ דְּעַרְהֶאֲלֵטֵן מִיט אַ שְׁטֶאָרְקִיטֵט און גַעֲלַעַבְט אַ לְעַבְעִדִיגַע לְעַבֵן, אַזוֹי ווי דְּעַר רַבִּי זָאָגט דָא "ווער עַס הָאֵט אָמוּנָה - דְּעַר לְעַבְט אַ גוּט לְעַבֵן און עַר פֶּאָרְבֶּרְעֶנְגֵט זײַנַע טַעג און יֶאָרן נֶאָר מִיט גוּטס".

אַפִּילוּ דָאָס אַרְאָפֶנִידֶערן קִיין מִצְרַיִם אִיז גַעווען זײַער אַ שְׁווערַע זָאָךְ פֶּאָר יַעֲקֹב אָבִינוּ, ווייל עַר הָאֵט דָאָךְ גַעוואוּינֵט אַלַע זײַנַע יֶאָרן אִין אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל דָאָךְ זָאָגט דְּעַר פֶּסוּק: "וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְגו'" אַפִּילוּ עַר הָאֵט גַעֲדֶאָרְפֵט אַרְאָפֶנִידֶערן קִיין מִצְרַיִם דָאָךְ וַיְחִי יַעֲקֹב - הָאֵט עַר גַעֲלַעַבְט

א לעבן, און דער ראש ישיבה שליט"א האט דערציילט: א איד איז אמאל געקומען צום רבי'ן און אים דערציילט אז מען טראגט אים אן א שידוך וואס דער שידוך אליינס געפעלט אים זייער, אבער היות ער דארף גיין וואוינען אין א צווייטע פלאץ וויל ער נישט אויסהערן דעם שידוך, ווייל ער וועט זיך נישט געפונען דארט דאס פלאץ, האט אים דער רבי געזאגט (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן נו; שיחות הר"ן סימן קלט): "בש"ש להאדם לב אין ש"ך אצלו מקום כלל, פי אדרבא, הוא מקומו של עולם וכו'"; א מענטש דארף צוקומען צו לעבן מיטן אייבערשטן, דעמאלט וועט אים גוט זיין וואו ער איז נאר, ווייל דער אייבערשטער איז איבעראל.

די שאַלע איז נאר 'ווי אזוי קען א מענטש זוכה זיין צו 'אמונה' ער זאל נישט ווערן צעפאלן פון זיינע שוועריקייטן? - זאגט דער ראש ישיבה שליט"א: אויף דעם דארף מען זיך צוגעוואוינען צו רעדן אסאך פון אמונה, שטענדיג רעדן פונעם אייבערשטן, אלץ דערמאנען דעם אייבערשטן; ווען מען פֿרעגט דיך: "וועסט קומען היינט נאכט?" זאלסטו נישט ענטפערן: "יא", נאר ענטפער: "מיט'ן אייבערשטן'ס הילף"; מען פֿרעגט דיך: "וואס מאכסטו? וואס הערט זיך?" ענטפער: "ברוך השם, געלויבט דעם אייבערשטן"; מען פֿרעגט דיך: "האסט א שידוך געטון?" ענטפער: "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו" - דאס ברענגט אמונה. אזוי ווי דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן מד): "האמונה תולה בפה של אדם", ווי מער מען רעדט פון אמונה אלץ מער איז מען זוכה צו דעם, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים פט, ב): "אודיע אמונתך בפי", דוד המלך זאגט: 'מיט מיין מויל דערצייל איך פונעם אייבערשטן', "היננו על ידי שמדברין האמונה בפה, זהו בעצמו אמונה, וגם על ידי זה באים לאמונה", אז מען רעדט פון אמונה - דאס אליינס איז אמונה און דאס ברענגט מען זאל האבן אמונה.

און דער ראש ישיבה שליט"א זאגט: מענטשן וואס לעבן נישט מיט'ן אייבערשטן ווערן זייער נערוועז ווען מען ענטפערט זיי מיט 'אייבערשטער', איך פֿרעג דיר צי דו קומסט צו די חתונה, וואס הייסט 'מיט'ן אייבערשטן'ס הילף', ענטפערט מיר 'יא' צי 'ניין'! - אבער דער רבי געבט אונז דעם עצה צו זוכה זיין צו באקומען א שטארקע אמונה און לעבן מיט'ן אייבערשטן - דורכ'ן שטענדיג דערמאנען דעם אייבערשטן'ס נאמען.

דערנאך האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: מיר גייען יעצט אריין אין די הייליגע טעג פון שובבי"ם; מיר ווייסן גארנישט אבער מיר גלייבן אין וואס די צדיקים זאגן, דער אר"י הקדוש שרייבט (שער רוח הקודש, תיקון כז) אז אין די טעג פון שובבי"ם קען מען פאררעכטן אלעס וואס מען האט

פוגם געווען; דערפאר דארפן מיר אין די טעג תשובה טון אויף וואס מיר האבן פוגם געווען אין אונזער לעבן.

רבי נתן פלעגט זאגן א גאנץ יאר יעדן טאג דעם יום תהילים און אין די טעג פון שובבי"ם האט ער געזאגט יעדן טאג צוויי מאל דעם יום תהלים, שרייבט מהרא"ש אין אפר בנחל מיר זאלן פרויבירן צו זאגן שובבי"ם יעדן טאג כאטש איין מאל דעם יום תהלים.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט: א מענטש דארף לעבן מיט'ן היינטיגן טאג, אויב האט ער פארפעלט איין טאג צו טון וואס ער האט געדארפט טון, זאל ער צום ערשט ווייטער גיין מיט'ן היינטיגן טאג, נישט ווארטן ביז ער וועט משלים זיין וכו', ווייל דאס משלים זיין פון פריערדיגע טעג דאס מאכט שווער זיך צוריק צו כאפן צום סדר וואס מען דארף טון און צום סוף לאזט מען אינגאנצן אפ; צום ביישפיל, אז דו האסט פארפאסט זונטאג צו זאגן דעם יום ראשון' פון ספר תהלים, זאלסטו מאנטאג אנהייבן פון יום שני', ווארט נישט ביז דו וועסט צום ערשט משלים זיין דעם זונטאג ווייל דעמאלט קען געשען אז דו וועסט אינגאנצן אויפהערן צו זאגן תהלים. די זעלבע איז מיט מעביר סדרה זיין; האסט נאכנישט מעביר סדרה געווען עטליכע פרשיות, ווארט נישט אנהייבן מיט א פרישקייט א נייע ספר, נאר הייב היינט אן מעביר סדרה זיין דעם היינטיגן פרשה, ווייל אויב דו וועסט ווארטן ביז מען הייבט אן א נייע ספר וועסטו קיינמאל נישט מעביר סדרה זיין. אזוי אויך מיט'ן בלאט גמרא; מיר הייבן היינט אן א נייע פרק אין מסכת פסחים 'פרק אלו עוברין', כאפ זיך מיט פון היינט, הייב היינט אן צו לערנען דעם בלאט, טראכט נישט 'איך וועל ווארטן ביז מען וועט אנהייבן א נייע מסכתא, מסכת שקלים', ווייל דאס זעלבע האסטו געטראכט בעפאר מען האט אנגעהויבן מסכת פסחים, אז מען ווארט אויף שלמות, אויף א גאנצע זאך - דעמאלט טוט מען גארנישט. זאגט דער ראש ישיבה שליט"א: אויב משלים זיין - קענסטו אנהייבן משלים זיין אלעס פון דיין בר מצוה און פון דייע פאריגע גלגולים... און עס וועט זיך קיינמאל נישט ענדיגן.

אויף האט דער ראש ישיבה שליט"א געבעטן: עס איז זייער וויכטיג, אויסער וואס מען לערנט דעם בלאט גמרא, זאל מען אויך האבן א באזונדערע שיעור אין זאגן בלעטער ש"ס.

דאס איז דער תיקון השובבי"ם, זאגן תהלים, לערנען די הייליגע תורה און זיך מתבודד זיין מיט'ן אייבערשטן.

אז מיר וועלן פאלגן דעם רבי'ן, וועלן מיר זוכה זיין אז עס זאל זיין 'חיינו חיים', לעבן א גוטע לעבן, אויף די וועלט און אויף יענע וועלט, אמן.